



Kirche

Mein Name ist Iryna. Meine Familie besteht aus 5 Personen und wir kommen aus der Ukraine. Ich bin 33 Jahre alt, mein Mann Andriy ist 41. Wir haben drei Töchter, Kateryna, 10 Jahre alt, Polina, 5 Jahre alt, und Alicia, 1 Jahr alt.

Unsere Kurzgeschichte handelt von der Hoffnung, Liebe und Unterstützung, die wir hier in Österreich erhalten haben.

Wir sind eine christliche Familie, der Mittelpunkt unseres Lebens ist Christus. Vor dem Krieg haben wir ein glückliches Leben geführt, gearbeitet, in der Kirche gedient, ein Traumhaus gebaut und Pläne für die Zukunft gemacht. All dies brach am Tag der Invasion unseres Landes zusammen. Zuerst hatten wir nicht vor, irgendwohin zu gehen, aber durch den ständigen Luftalarm und den Aufenthalt im Tierheim verschlechterte sich der psychische Zustand unserer Kinder. Die Kinder wurden ängstlich, zurückgezogen und gestresst, dann beschlossen wir, den Kindern zuliebe alles stehen und gehen zu lassen. Unsere Kirchengemeinde teilte uns mit, dass es in Wien einen Platz für unsere Familie gibt. Wir fuhren, ohne zu wissen, wohin es ging, wo und mit wem wir leben würden, welche Bedingungen uns erwarteten. Als wir ankamen und feststellten, dass wir in der Nähe der Kirche wohnen würden, war es ein unglaubliches Wunder für uns, wir erkannten, dass Gott sich um uns kümmert. Wir hatten große Angst und haben nicht verstanden, wie alles sein würde, weil wir die Sprache, die Menschen und die Stadt, in die wir gehen, nicht kennen. Aber die Menschen, die uns empfingen, umgaben uns mit einer solchen Fürsorge und Liebe, die wir nicht immer zu Hause empfingen. Die für uns vorbereitete Unterkunft war mit absolut allem und noch viel mehr ausgestattet, all diese durchdachten Kleinigkeiten sprachen von Liebe. Jeden Tag kamen Menschen, um ihre Unterstützung zu zeigen, uns anzulächeln, uns zu umarmen und Hilfe anzubieten, es war erstaunlich, wir konnten nicht glauben, dass wir in einer so schwierigen Zeit an einen Ort gelangten, an dem es so viel Liebe und Barmherzigkeit gibt. Jeden Tag hören wir nicht auf, Gott für diese Menschen und für diesen Ort zu danken, an den er uns gebracht hat. Hier passieren uns ständig Wunder. Dem Mann wurde schnell geholfen, einen Job zu finden, für den er ohne Sprachkenntnisse eingestellt wurde, er arbeitet in Gewächshäusern, in denen Gemüse angebaut wird. Meine Töchter haben eine christliche Schule und einen Kindergarten besucht, was für uns sehr wichtig ist. Die älteste Tochter Kateryna ist hier Jungscharkind geworden und geht in den Kirchenchor, das gefällt ihr sehr. Kinder leben hier ein friedliches Leben, sie lachen, schließen Freundschaften, erwerben Wissen, entwickeln sich und haben einfach eine glückliche Kindheit, die Kinder, die in der Ukraine geblieben sind, jetzt nicht haben.

Mein Mann und ich haben den Dienst in der Kirche sehr vermisst, und ich habe immer davon geträumt, meinen Job im Büro aufzugeben und in der Kirche zu dienen, und dieser Wunsch von uns wurde hier Wirklichkeit, uns wurde eine Stelle in der Kirche angeboten und eine sehr schöne und komfortable Wohnung. Es ist wie ein Märchen, ein wahres Wunder von Gott und guten Menschen. Hier haben wir mehr gewonnen als verloren, indem wir alles verlassen haben!

Hier haben wir mehr gewonnen als verloren, indem wir alles verlassen haben!

Danke!

Церква

Мене звуть Ірина. Моя сім'я складається з 5 осіб і ми з України. Мені 33 роки, моєму чоловікові Андрію 41. В нас є три доньки Катерина 10 років, Поліна 5 років і Алісія 1 рік.

Наша коротка історія буде про надію любов та підтримку ,яку ми отримали тут в Австрії.

Ми християнська сім'я , центром нашого життя є Христос. До війни ми жили щасливим життям, працювали, служили в церкві, будували дім мрії і плани на майбутнє. Все це зруйнувалось в день вторгнення на нашу землю. Спочатку ми не планували нікуди їхати, але через постійні повітряні тривоги та перебування в укритті, психологічний стан наших дітей погіршувався. Діти стали переляканими, замкнутими та перебували в стресовому стані, тоді ми вирішили, що заради дітей ми повинні все залишити і поїхати. Наша церковна спільнота повідомила нам, що в Відні для нашої сім'ї є місце. Ми їхали зовсім не знаючи куди ми їдемо, де і з ким ми будемо жити, які умови нас чекають. Коли ми приїхали і зрозуміли, що будемо жити при церкві це було якесь неймовірне чудо для нас, ми зрозуміли, що Бог про нас піклується. Ми були дуже переляканими і не розуміли як все буде, адже ми не знаємо мови, людей і міста в яке їдемо. Та люди які нас приймали огорнули нас такою опікою і любов'ю якої ми не завжди отримували у себе вдома. Житло, яке для нас підготували було забезпечене абсолютно всім і навіть набагато більше, всі ці продумані дрібниці говорили про любов. Кожного дня приходили люди виявляли свою підтримку, посміхалися, обіймали нас і пропонували допомогу, це вражало, ми не могли повірити, що в такий важкий час ми потрапили в місце де так багато любові і милосердя. Щодня ми не перестаємо дякувати Богу за цих людей і за це місце куди Він нас привів. Чуда з нами стаються тут весь час. Чоловікові швидко допомогли знайти роботу, на яку його взяли без знання мови, він працює в теплицях де вирощують овочі. Мої доньки пішли в християнські школу та садок, що для нас дуже важливо. Старша донька Катерина стала тут міністрантом та відвідує хор при церкві, їй це дуже подобається. Діти живуть тут спокійним життям, вони сміються, заводять друзів, здобувають знання, розвиваються і просто мають щасливе дитинство, чого зараз не мають діти ,які залишились в Україні.

Я та мій чоловік дуже сумували за служінням в церкві, а я завжди мріяла залишити роботу в офісі і служити при церкві, і ці наші бажання тут стали реальністю, нам запропонували роботу при церкві, і дуже гарне та комфортне житло. Це як казка, справжнє чудо від Бога та добрих людей. Тут ми здобули більше ніж ми втратили залишивши все! Дякую